

BUNĂ DIMINEAȚA, BUCUREȘTI!

Anul I Nr. 4 | București | Decembrie 2012
Publicație lunară gratuită | Tiraj: 10 000 de exemplare
www.infobdb.ro | <http://www.facebook.com/BunaDimineataBucuresti>

Ziarul cu care ne trezim

Pagina 2
**Parcul Circului,
salvat de la distrugere de
perseverența unor cetățeni**

Pagina 6
Povestioară de iarnă

Pagina 7
Campionul și rechinul

Foto: Raluca Munteanu

E mai bine cu termopane?

Epoca termopanului

Raluca Munteanu, arhitect

Cine are termopan este fie un om înstărit, fie s-a modernizat – așa gândim când vedem că vecinul și-a schimbat ferestrele. Ce este însă termopanul? Este denumirea unei firme, care s-a transmis și unui produs realizat din două foi de sticlă unite printr-o baghetă din aluminiu pe contur. Interiorul este bine etanșat, astfel încât să poată fi ori vidat, ori umplut cu gaze speciale, care conferă produsului calități termoizolante sporite. Specialiștii denumesc acest produs geam termoizolant. Pentru a se adapta diferitelor nevoi constructive, varietatea geamului termoizolant este foarte mare: sticla folosită poate avea grosimi, compoziții și tratamente diferite, geamul poate avea două sau chiar trei foi de sticlă, spațiul interior are grosimi și conținuturi diverse (vid, aer, gaze inerte).

Cel mai uzual geam termoizolant care se comercializează în prezent este cel din două foi de sticlă de 4 mm grosime, cu un spațiu de 16 mm între ele. Acest spațiu se videază sau se umple cu argon. Ambele variante cresc calitățile termoizolante, dar este bine de știut că, în timp (2-5 ani), oricât de etanșă ar fi, zona dintre sticle va conține aer normal, ceea ce implică să scadă proprietățile termoizolante. Tratatamentul Low-E constă în aplicarea unei substanțe transparente pe fața din interior a sticlei exterioare, substanță ce are proprietatea de a reflecta radiația calorică, reducând astfel pierderile de energie.

Ceea ce majoritatea dintre noi numim termopan se referă însă la întreaga fereastră – toc, cercevea, sticlă –, în care părțile opace sunt realizate din

Continuare în pagina 4

Parcul Circului, salvat de la distrugere de perseverența unor cetățeni

Interviu cu Grupul de Inițiativă Civică „Lacul Tei“

Carmen Alboaie și Ioana Petrache

Prin implicare și perseverență, locuitorii din cartierul Lacul Tei au reușit să convingă primăria să elibereze accesul în Parcul Circului – mai exact, în zona de peste un hectar luată din gestiunea Administrației Lacuri, Parcuri și Agreement București și dată în administrarea Circ&Variate Globus.

Ne-am întâlnit la începutul lunii noiembrie cu o parte dintre membrii Grupului de Inițiativă Civică „Lacul Tei“. Interviu de mai jos este realizat pe baza discuțiilor cu Aureliana Catană, Marina Dragu, Mioara Gane, Marin Niță, Ioana Pretorian, Emil Stănescu, Ileana Stănescu, Anișoara Mucioniu și Răzvan Necula.

BDB: Care este situația actuală în Parcul Circului?

Grupul de Inițiativă Civică „Lacul Tei“: E drept că suprafața luată din administrarea ALPAB (subordonată Primăriei Municipiului București) și dată în administrare Circului poate fi din nou străbătută de bucureștenii veniți la plimbare. Dar, timp de un an, Circul nu a fost un bun administrator și, mai mult, Planul de Management al acestei instituții presupune construirea în parc a unei noi săli de spectacol plus cazarea a 90 de animale (inclusiv feline) în „căsuțe în copaci“. Ne e teamă că, până când cei 11 050 de m² nu vor reveni în administrarea ALPAB, persistă pericolul ca această mică oază de verdeață să se piardă. Și restul parcului are nevoie de îmbunătățiri: paza lasă de dorit; parcul deține un sistem de irigații care a costat enorm, dar care nu funcționează.

BDB: Cum s-a ajuns aici?

GICLT: Terenurile unde se afla menajeria Circului au fost retrocedate, deși erau vitale pentru funcționarea instituției. Acolo locuiau o parte dintre animale. Circul și Primăria au tot încercat să schimbe hotărârea de retrocedare. Până în vara lui 2011, Circul a avut acceptul proprietarului să folosească terenul fostei menajerii. Apoi, Consiliul General al Municipiului București a hotărât că soluția prin care să fie evitată închiderea Circului era să dea în administrarea acestuia suprafața de 11 050 m² din Parcul Circului.

BDB: Ce doriți dumneavoastră pentru parc?

GICLT: Ne dorim în primul rând ca tot Parcul Circului să rămână parc public și să se rovece hotărârea de consiliu prin care Circul a fost numit administrator – HCGMB 155/2011. Mai vrem ca zona de 11 050 m² să fie remobilată cu bănci, coșuri de gunoi și toalete, care acum lipsesc cu desăvârșire. În septembrie, primarul Sorin Oprescu a promis, în cadrul unei audiențe, să se ocupe de aceste probleme. Încă așteptăm.

De asemenea, ne dorim ca întreg parcul să fie mai bine întreținut. Pentru noi, parcul este grădina și pădurea unde ne aducem copiii să se joace, ne plimbăm cu prietenii sau facem mișcare. Noi nu avem vile și domenii în pădurile seculare din preajma Bucureștiului, noi avem acest petic de verdeață în care ne refugiem și uităm de infernul capitalei.

BDB: Pentru problema lipsei de spațiu a Circului ce soluții vedeți?

GICLT: Ne dorim, bineînțeles, să se rezolve și am transmis în mai multe rânduri Primăriei susținerea noastră în procesul de retrocedare. Dar credem că se pot găsi și soluții care să nu afecteze parcul, acesta fiind oricum mic, ținând cont de numărul mare de oameni care beneficiază de el – locuitorii din Lacul Tei, Ștefan cel Mare, chiar și Colentina.

BDB: Cum ați schimbat deciziile autorităților locale?

GICLT: Când gardurile au fost montate, anul trecut, în decembrie, câteva zeci de locatari au semnat o petiție, prin care cereau Primăriei Municipiului București să redeschidă intrarea în Parcul Circului dinspre strada Dinu Vintilă și să atribuie un alt spațiu pentru menajeria Circului. Cum răspunsul primăriei nu venea, pe 10 mai am depus o nouă petiție. Aceasta a fost semnată de circa 1300 de bucureșteni. Am organizat apoi un miting de protest, pe 19 mai, la care au participat, în ciuda ploii torențiale, aproape 100 de oameni. De atunci am rămas permanent implicați – sesizări, telefoane,

Foto: Grupul de Inițiativă Civică „Lacul Tei“

Membrii GIC „Lacul Tei“, prezenți la ședința Consiliului General al Municipiului București, din luna iulie.

audiențe la Direcția de Mediu și la Primarul General, participări la ședințe ale Consiliului General.

BDB: Ce ați obținut până în prezent?

GICLT: Acțiunile noastre au avut succes. Gardul care bloca accesul în parc a fost demontat, în vară ALPAB a organizat o campanie generală de curățenie (puțin exagerată, ce-i drept) și, foarte important pentru noi, am reușit să discutăm față în față cu primarul și să primim promisiunea că cerințele noastre vor fi respectate.

BDB: Cine sunteți?

GICLT: Suntem un grup de simpli cetățeni, locuitori ai cartierului Lacul Tei. Ne-am unit pentru că împreună ne putem face auzită vocea și putem determina administrația locală să rezolve problemele din cartier. Nu avem personalitate juridică și oricine e interesat de îmbunătățirea vieții în cartier ni se poate alătura.

BDB: Și cum v-ați organizat?

GICLT: Mulți dintre membrii activi ai grupului, cei care vin în mod regulat la întâlnirile noastre săptămânale, au încercat și înainte să rezolve, de unii singuri, unele probleme ale comunității. Împreună ne-a adus CeRe (Centrul de Resurse pentru participare publică), o organizație neguvernamentală care sprijină grupul de inițiativă și demersurile civice în cartier din 2010. De atunci s-au mai obținut și alte succese în cartier: construirea unui trotuar pe aleea Județului și schimbarea regulilor ce interziceau staționarea și parcare pe b-dul Lacul Tei – soluție prin care s-a rezolvat, într-o anumită măsură, lipsa locurilor de parcare.

BDB: Care au fost momentele cele mai grele?

GICLT: Cel mai greu este când ne întâlnim și discutăm despre ce soluții putem găsi la problemele noastre. Cu toții suntem diferiți, dar când avem un scop comun încercăm să colaborăm cât mai bine.

BDB: Ce veți face în viitor?

GICLT: Noi suntem foarte hotărâți să continuăm lupta pentru Parcul Circului și nu vom renunța până când Primăria nu va anula hotărârea HCGMB 155/2011 și până când Parcul nu va fi amenajat așa cum trebuie. Locuitorii Bucureștiului au obligația de a ști că deciziile administrației locale trebuie să țină cont de părerea lor.

Mai multe informații pe: <http://laculteiinfo.wordpress.com>

2012, anul Ion Mincu

Cristian Mișu, arhitect

Un nume pe nedrept necunoscut multora dintre noi, Ion Mincu – de la a cărui plecare dintre noi s-a împlinit anul acesta un secol – a fost unul dintre cei mai importanți arhitecți din România. După studii de inginerie la București și de arhitectură la celebra „Beaux-Arts” de la Paris, Mincu se întoarce în 1884 în România, unde va deveni promotorul unui nou stil de arhitectură, numit ulterior stilul *neoromânesc* (sau *neobrâncovenesc*, sau *național*). Casa pe care o va proiecta în 1886 pentru generalul și omul politic conservator Iacob Lahovary va reprezenta actul de naștere al acestei noi mișcări de arhitectură. Această mișcare va fi dezvoltată ulterior de arhitecți numeroși și importanți: frații Cristofi și Grigore Cerchez, Nicolae Ghica-Budești, Petre Antonescu, Stănie Ciortan sau Paul Smarandescu sunt doar câțiva dintre aceștia.

Ion Mincu are meritul de a fi creat o sinteză unică între modelele arhitecturale foarte variate. El a îmbinat elemente bizantine sau otomane cu influențe ale arhitecturii populare românești sau ale Renașterii târzii din Italia, toate subsumate unei planimetrie de influență clasicistă franceză și unei calități a execuției de factură occidentală.

A fost totodată unul dintre întemeietorii învățământului superior de arhitectură din România și, din 1903 până la moarte, președintele Societății Arhitecților Români. A fost de asemenea activ politic, fiind, pe durata legislaturii 1895–1899, deputat în Parlamentul României.

Astăzi, Universitatea de Arhitectură din București îi poartă numele, ca și câteva străzi din mai multe orașe ale țării.

Ca o recunoaștere a contribuției lui Ion Mincu la dezvoltarea arhitecturii românești, Academia Română i-a decernat acestuia, post-mortem, titlul de academician, în cadrul adunării generale din 15 noiembrie 2012.

Bufetul de la Șosea, astăzi Restaurantul Doina

Curtea interioară a Școlii Centrale de Fete

Porticul mănăstirii Stavropoleos

Școala Centrală de Fete

Cupola bisericii Stavropoleos a fost reconstruită de Ion Mincu

Casa Lahovary

Biserica Stavropoleos, detaliu

Bufetul de la Șosea, pridvorul

Construcții realizate după planurile lui Ion Mincu (selecție):

- Casa Generalului Lahovary, 1886;
- Casa Vernescu, 1887–1889;
- Bufetul de la Șosea, 1882–1892 (astăzi restaurantul Doina);
- Vila Robescu, Sinaia, 1897;
- renovarea Casei Monteoru, 1887–1888 (astăzi, sediul Uniunii Scriitorilor);
- Școala Centrală de Fete, 1890;
- decorarea interiorului Palatului de Justiție din București, 1890–1895;
- Casa Petrașcu din Piața Romană, 1904;
- Palatul Administrativ din Galați, 1905–1906;
- restaurarea Bisericii Stavropoleos, 1904–1910;
- Palatul Băncii Comerțului din Craiova, 1906 (proiectul a fost terminat de arhitectul Constantin Iotzu după moartea lui Mincu);
- Cavourile Ghica, Cantacuzino, Gheorghieff din Cimitirul Bellu (1900–1904).

Epoca termopanului (continuare din pag. 1)

Raluca Munteanu, arhitect

- Ramele din plastic (PVC) – „termopanul“ – sunt cele mai ieftine și îmbătrânesc repede.
- Costurile pentru o tâmplărie nouă variază în funcție de material, dimensiuni, numărul ochiurilor mobile și tipul de deschidere a acestora, de tipul feroneriei, la care se adaugă tipul sticlei, producătorul.
- Ramele din aluminiu nu sunt potrivite pentru o locuință, decât în situații speciale (clădiri cu peste 12 etaje, unde sunt necesare măsuri speciale de siguranță la incendiu).

material sintetic alb. Acest material, denumit pe scurt PVC – policlorură de vinil –, este un produs derivat din petrol, procesul de fabricație fiind unul poluant și mare consumator de energie. PVC-ul este un material inflamabil, relativ moale, care poate fi ușor zgâriat sau deformat. Geamurile cu ramă din PVC sunt preferate de hoți, pentru că pot fi foarte ușor forțate din afară.

Geamurile termoizolante sunt folosite și pentru ferestre realizate din alte materiale: metal sau lemn. Metalul cel mai uzual la tâmplărie este aluminiul, având greutate redusă. Tâmplăria din aluminiu este incombustibilă și este preferată în cazul clădirilor înalte sau cu risc mare de incendiu. Deși ramele conțin un miez termoizolant – rupere de punte termică –, senzația unei ferestre din aluminiu rămâne una rece. Loviturile și zgârieturile accidentale pe ramele din aluminiu nu pot fi rectificate.

Lemnul este cel mai plăcut material pentru ferestrele unei locuințe. Ferestrele trebuie realizate din lemn de esență dură (fag, stejar) și bine uscat. O tehnică modernă este cea a lemnului stratificat, în care piesa din lemn este formată din lamele din lemn înclieate, bine uscate. În acest fel se pot utiliza și esențe mai moi de lemn (rășinoase), eliminând riscul deformării. Tratamentele pentru lemn (uleiuri, baițuri, vopsele) permit remedieri ale zgârieturilor sau loviturilor fără urme vizibile.

Înlocuirea tâmplăriei cu una nouă, cu geam termoizolant, reduce foarte mult schimburile de aer cu exteriorul, pierderile de căldură și protejează fonic locuința de zgomotele exterioare. Totuși, alegerea ramei tâmplăriei trebuie făcută după o evaluare atentă a consecințelor – ventilarea casei, aspect etc. PVC-ul este un material necologic, îmbătrânește mult mai

Ferestrele din lemn triplustratificat oferă confort estetic, au o durată de viață mult mai lungă și pot fi întreținute și reparate ușor. Imitațiile, din plastic, nu pot echivala lemnul adevărat.

Foto: Raluca Munteanu

repede decât materialele naturale (lemn, metal) – se îngălbenesc –, zgârieturile nu se repară și, de asemenea, se poate deforma.

Ferestrele sunt ochii unei clădiri. Dacă fiecare și le schimbă după cum crede mai bine de cuviință clădirea se urăște pe exterior. Din respect pentru noi, pentru vecini, pentru oraș, pentru copiii noștri, pe care peisajul înconjurător îi modelează, este bine să fim mai atenți ca fereastra pe care o alegem nu doar să ne fie nouă utilă în locuință, ci să fie în armonie cu restul fațadei și cu mediul.

Niște ferestre de calitate costă mai mult, dar rezistă mai mult, deci implică o economie și o investiție pe termen lung, nu o cârpeală. Asta dacă vreți să lăsați copiilor ceva trainic, nu o pacoste.

Cum scăpăm de șpaga pentru doctori?

Ioana Oțel, medic specialist

Apelăm la medici pentru că avem nevoie, dar probabil că majoritatea dintre noi o face plină de resentimente și prejudecăți. Este nevoie evidentă de o reformă radicală a sistemului sanitar, amânată de prea mult timp, iar modificările mai mult de formă nu fac decât să ne îngreuneze și mai mult relația cu medicii. Totuși, dincolo de defectele sistemului și modul de funcționare dictat de o lege sau alta, primii pași pentru a îndrepta relația dintre pacienți și medici îi putem face chiar noi. Pentru aceasta este nevoie să fim conștienți de câteva lucruri.

Primul medic cu care trebuie să avem contact când avem probleme este medicul de familie. Probleme minore (gripe, viroze specifice sezonului rece, dar și alte dureri) pot fi tratate de acesta. În perioada de iarnă, camerele de gardă ale spitalelor se umplu de pacienți cu astfel de probleme, ceea ce creează inutil aglomerație, crește timpul de așteptare și odată cu acesta iritarea pacienților. Medicul de familie este la fel de calificat să trateze afecțiunile simple și să aprecieze singur când este nevoie ca pacientul să se prezinte la spital, la o anumită secție de specialitate. Tot medicul de familie ar trebui să aibă o relație mult mai apropiată cu pacientul și să cunoască evoluția acestuia în timp. Pentru afecțiunile cronice, unde este necesar consultul periodic al medicului specialist, aglomerările și așteptările tensionate pot fi evitate printr-o simplă programare. La coafor sau service-ul auto se merge cu programare, de ce nu și la medic?

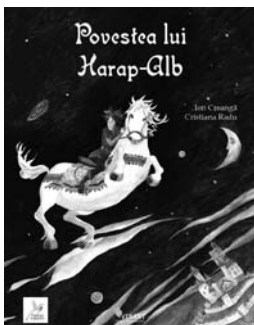
Corupția generalizată din societatea românească și nenumăratele povești care circulă referitoare la medici ne fac să gândim că „dacă nu dai șpagă, nimeni nu se uită la tine“. Această prejudecată este periculoasă.

Există destui medici care refuză „cadourile“, atitudinea pacientului de a face un cadou din obligație îi jignește și îi pune nejustificat în situații penibile. Trebuie să fim conștienți că, deși munca medicului este plătită în teorie de asigurările de sănătate, cantitatea de muncă raportată la venit poate fi considerată, în fond, activitate voluntară. Volumul de muncă este uneori foarte mare pentru personalul medical – subdimensionarea acestuia este cunoscută –, astfel încât așteptarea sau o discuție mai rapidă decât ar dori pacientul nu sunt decât din graba de a ajunge la toți cei care așteaptă. Puneți-vă în locul unui medic care primește înjurături în loc de un simplu „mulțumesc“ pentru munca și chiar griile pe care și le face (dar ca profesionist nu le arată în fața pacienților). Mulți s-ar bucura de o scrisoare de mulțumire sau un zâmbet pe buze când pleacă din spital, în loc de plicuri strecurate jenant prin buzunare.

Pacienții trebuie să fie conștienți că personalul medical nu reprezintă doar simpli funcționari puși să semneze niște rețete. Trebuie să aibă încredere în cunoștințele acestora, acumulate în anii de facultate (6 ani), de rezidențiat (3-6 ani în funcție de specialitate) și de specializare. Simpla documentare pe internet sau prin schimburi de experiențe cu rudele și prietenii nu pot echivala cu calificarea medicilor. Există, nimeni nu neagă, și cazuri de incompetență sau pregătire mai slabă. Pentru aceste situații folosim mecanismele de sancționare (Colegiul Medicilor, justiția), dar nu trebuie să generalizăm și să aruncăm vina în mod global pe toți medicii. Nimeni nu merge la doctor de plăcere, dar ne putem îmbunătăți experiența dacă încercăm să renunțăm la prejudecăți și să ne purtăm cu respect unii cu ceilalți!

Omul înțelept își face vara sanie și iarna car.

pentru copii

Ion Creangă, Povestea lui Harap-Alb,
Editura Vellant

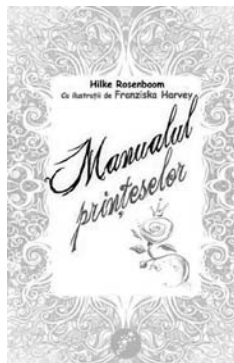
Povestea lui Harap-Alb este nu doar un text clasic, dar mai ales o poveste foarte frumoasă, pe care ar trebui s-o audă, iar mai târziu s-o citească fiecare copil. Editura Vellant a realizat o ediție deosebită, îmbogățită cu desenele Cristinei Radu, foarte colorate și de-a dreptul ilustrative, care îl vor ajuta pe copilul dumneavoastră să-și imagineze lumea de

basml descrisă de Creangă. Ba există chiar și un „bonus”: cartea începe cu o hartă a tărâmului fermecat, care conține castelul părintesc, castelul Împăratului Verde, castelul Împăratului Roș, „Locul unde se bat munții în capete”. Multe dintre ilustrații sunt adevărate peisaje, care funcționează ca fundal al textului, cum ar fi desenul care îi prezintă pe Harap-Alb și pe Spân străbătând un câmp în plină arșiță. Mai spunem doar că acest volum face parte din colecția „Pasărea măiastră”, alături de: *Făt-Frumos din lacrimă*, *Zâna Zorilor* și *Tinerete fără bătrânețe și viață fără de moarte*.

Gellu Naum, Cărțile cu Apolodor,
Editura Paralela 45

Cine e Apolodor? Nu, nu marele constructor al podului de la Drobeta, ci... dar mai bine să-l lăsăm pe Gellu Naum să ne spună: „La circ, în Târgul Moșilor,/ Pe gheața unui răcitor,/ Trăia voios și zâmbitor/ Un pinguin din Labrador./ – Cum se numea? – Apolodor. / – Și ce făcea? – Cânta la cor./ Deci, nu era nici scamator,/ Nici acrobat, nici dansator./ Făcea și el ce-i mai ușor:/ Cânta la cor. (Era tenor).”

Dar pentru că îi este dor de frații lui din Labrador, Apolodor pornește într-o lungă călătorie (inițiativă, i-am zice noi, adulții) în căutarea acestora, însă tot nimerește pe unde nu se aștepta și este nevoit, pentru a-și câștiga existența, să devină fachir, navigator, cowboy și câte altele... Cu simpaticul Apolodor, prezentat și prin desene foarte frumoase, nu doar prin versuri, copiii vor învăța despre cât de mare și diversă este lumea în care trăiesc și vor prinde poate gustul aventurii, pentru a porni pe urmele micului pinguin.

Hilke Rosenboom, Manualul prințeselor,
Editura Galaxia Copiilor

Manualul prințeselor este povestea unor fetițe obișnuite, din familii sărace, care nu-și permit să le trimită la ore de tenis, călărie „sau alte asemenea lucruri”. Astfel că fetițele încep să se joace de-a prințesele, având, ce-i drept, în ajutor și „Manualul prințeselor”. Astfel încât citim aventura fetițelor în diversele lor explorări urbane, de pildă la școală, printre colegile lor pretențioase, ori la farmacie, unde caută apă de trandafiri, peste tot încercând să se comporte ca niște prințese,

iar la fiecare câteva pagini, întâlnim, spre ilustrare, și câte un sfat pentru prințese, precum: „Prințesele nu fac grimase. Indiferent de vreme și în orice ipostază, își păstrează o expresie calmă”. Alte sfaturi vizează aspecte mai concrete: „Mersul pe jos face piciorul frumos. De la mersul cu caleașca prințesele se vor alege doar cu un șezut prea mare”. Manualul este o carte pentru fetițe, care ar prinde bine însă și multor mămici, căci uitați ce mai zice un alt sfat pentru prințese: „Nu te scufunda în autocompătimire. Gândește-te că de obicei prințesele sunt curajoase. O prințesă modernă este în același timp și vânător de zmei, și zmeu! Fii deschisă variației!”

pentru părinți

Florina Ilis, Viețile paralele,
Editura Polirom

La recentul Târg de carte Gaudeamus, scriitoarea clujeană Florina Ilis și-a lansat cel mai nou roman, *Viețile paralele*, o carte care are toate șansele să facă o frumoasă carieră în literatura noastră. Eroul romanului Florinei Ilis este nimeni altul decât Mihai Eminescu, pe care îl întâlnim în diferite etape și episoade ale vieții sale, de la studenția vieneză la primele plimbări cu Veronica, până în ultimii ani ai întunecării minții, cu nesfârșitele peripluri prin sanatorii și azile. Cu *Viețile paralele*,

vă veți (re)îndrăgosti de Eminescu. Nu veți găsi acolo nimic din imaginea serafică și dematerializată a „Luceafărului, poetului nepereche” cu care v-ați obișnuit la școală. Este un Eminescu uman, alcătuit din carne, oase și suferință, un om pasionat și pasionant, care iubește sfâșietor o femeie pe nume Veronica și care, mai târziu, e susținut cu o căldură impresionantă de prieteni atunci când se îmbolnăvește. Este Eminescu cel adevărat, care în viață nu a fost un „Hyperion”, adică un ins pătruns de importanță și care să facă pe geniu, ci un ziarist respectat și temut, adesea cu grave lipsuri financiare, un prieten de nădejde, îndrăgostit, ros de gelozie, pe scurt, om cu toate cele omenești.

Bohumil Hrabal, Trenuri cu prioritate,
Editura Art

Editura Art a demarat recent o colecție de autor Bohumil Hrabal, cel considerat de Milan Kundera „cel mai mare scriitor al Cehoslovaciei”.

Romanul *Trenuri cu prioritate* a stat la baza unei celebre ecranizări realizate în 1966 de regizorul ceh Jiří Menzel, care a obținut Oscarul pentru cel mai bun film străin cu această ecranizare (filmul a circulat în special cu titlul englezesc, *Closely watched trains*).

Trenuri cu prioritate relatează, în stilul umoristic specific lui Hrabal, drama unui tânăr și, de altfel, a unei întregi generații a cărei viață este distrusă de Al Doilea Război Mondial. Eroul este un elev care își face practica într-o mică gară pe unde trec trenurile nemțești „cu prioritate”, încărcate de animale, soldați sau muniție. Dar războiul nu oprește cursul normal al vieții și nici libidoul oamenilor, astfel că un eveniment cutremurător împereștură: într-o noapte, impiegatul Hubicka îi ștampilează fundul telegrafistei Znenicka, motiv de anchetă și de destituire.

Povestioară de iarnă

Ioana Simionescu

A fost odată ca niciodată, a fost odată într-o țară îndepărtată: o mamă, un tată și un băiețel. Era spre sfârșitul toamnei, vântul scuturase toate frunzele din copaci. Mai rămâneau doar patru săptămâni până la Crăciun.

Seara, după ce îl adormeau pe băiețel, mama și tata stăteau de vorbă în bucătărie. Afară se auzeau vântul șuierând, crengile goale ale copacilor scrâșnind. Se adunau nori gri și parcă stătea să ningă.

– Oare cum îi putem povesti celui mic despre Crăciun, pe înțelesul lui? întrebă tăticul.

– Înțelege multe, să știi, îl laudă mămica. Tu ce ai dori să afle?

Și își aminteau amândoi de Crăciunurile lor din copilărie.

– Hai să scriem fiecare poveștile noastre pe câte un bilețel, propuse mămica într-o seară. Și așa începură amândoi, mai în joacă, mai în serios, să scrie bilețel după bilețel cu povestiri și amintiri legate de Crăciun.

– Sunt așa de multe, iar el este încă atât de mic, zâmbea tăticul.

– Nu sunt multe, dacă le povestim una câte una, spuse mămica. A doua zi se apucă ea să deseneze un înger, așa cum l-ar fi desenat un copilăș: capul, brațele, aripile, o rochie și papucei. Ah, și o aureolă. Seara, în bucătărie, tăticul și mămica lucrau la personajul din carton și pânză. La sfârșitul săptămânii era gata o frumusețe de îngerăș, cu multe buzunărașe aplicate, fiecare conținând câte un bilețel. În seara aceea, părinții se culcară nerăbdători să povestească despre toate câte scriseseră împreună. În timpul nopții căzu prima zăpadă.

Băiețelul tare se bucură de ninsoare. Dar și de îngerăș. Cum mama și tata îi spusese că avea să ajute în așteptarea Crăciunului, îl botează *Așteptar*. De-acum, în fiecare seară, cel mic lua un bilețel dintr-un buzunăraș al lui *Așteptar*, iar mama și tata povesteau până mult după ora de culcare.

De Sfântul Nicolae, în ghetuțele lustruite stăteau pitite portocale. Alături, minune mare – cutia de unelte era descuiată. Asta fiindcă tăticul și băiețelul aveau să construiască împreună brăduțul de Crăciun. Cot la cot, cu mânecele suflecate și creionul după ureche, cei doi decupau și vopseau de zor. După câteva seri de muncă, brăduțul din placaj era gata, numai bun de pus pe bufet. „Sau de dus în călătorie, la schi sau la buneii”, se bucura băiețelul.

În săptămâna care urmă, în timp ce mama istorisea o poveste din *Așteptar*, tăticul și băiețelul potriviră forme și culori până ce se aleseră cu o grămadă de ghirlande și de steluțe din hârtie colorată pentru brăduț. Mai aveau nevoie doar de globulețe, pe care mămica se gândi să le facă din turtă dulce. Ningea aproape în fiecare zi. Mai rămânea doar o săptămână până la Crăciun când sosi prin poștă de la buneii o culegere de colinde. Părinții o completară cu încă alte câteva cântecele și cu contururile personajelor din colinde. De-acum, în fiecare seară, pe lângă poveste și gustatul globulețelor de turtă dulce care ieșeau din cuptor, băiețelul avea de colorat și desenele din *Colindar*.

A sosit și seara Ajunului. După sfârșitul povestioarei, ultima din buzunărașele *Așteptarului*, s-a instalat liniștea. Băiețelul rămăsese pe gânduri.

– Aș vrea să nu fie Crăciunul chiar acum, spuse el într-un sfârșit.

Părinții îl priveau zâmbind.

– Ah, da? Și nici Moș Crăciun să nu vină?

– Nu, să mai aștepte un picuț. Să mai stăm așa cum suntem. Prea tare-mi place!

Ghirlande de personaje (îngeri sau moși Crăciun de exemplu) se taie din fâșii de hârtie pliată în forma unui acordeon.

În funcție de grosimea hârtiei, se poate utiliza o lungime între 20 și 30 de cm. Cu cât acordeonul este mai gros, cu atât este mai greu de decupat. Pe ultima față a fâșiei pliate se desenează forma dorită.

Apoi se decupează, lăsând două sau trei puncte intacte, care vor forma continuitatea între personaje, de exemplu la nivelul mâinilor sau al aripilor pentru îngeri. Detalii cum ar fi gura sau aureola pot completa figurinele. Se depliază și se lipesc mai multe fâșii între ele, pentru a obține ghirlande lungi. Sunt de mare efect pe brad sau lipite pe geamuri.

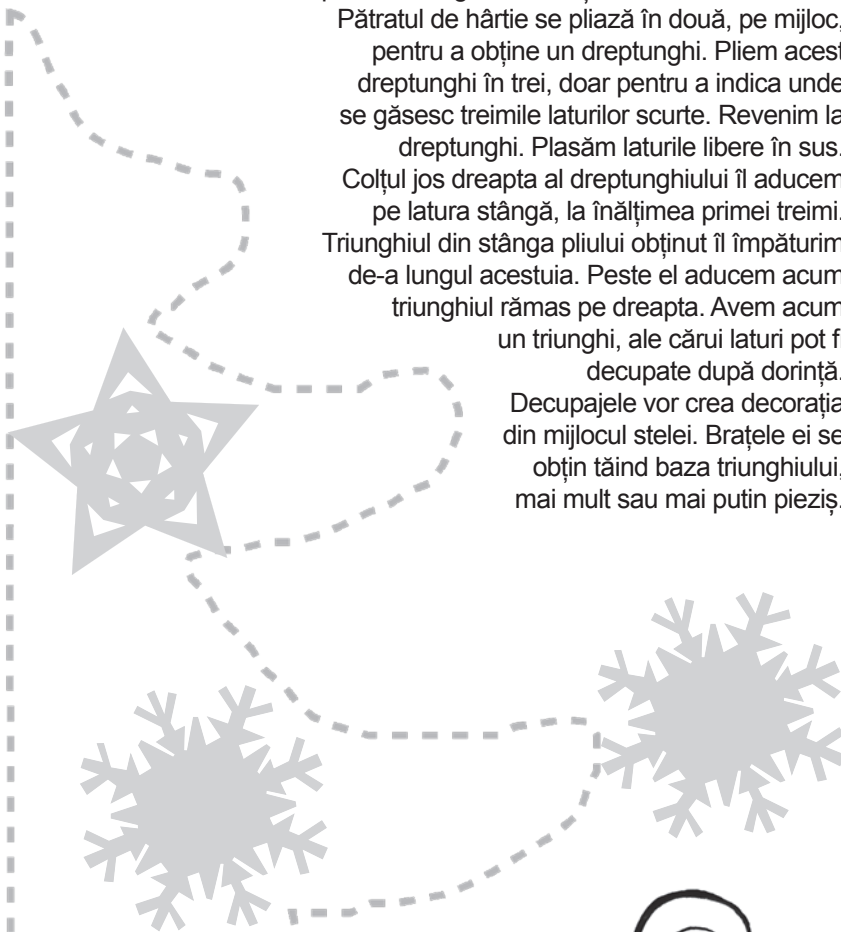
Stelele se decupează din pătrate de hârtie împăturită. Alegem hârtia și mărimea stelei dorite.

Pătratul de hârtie se pliază în două, pe mijloc, pentru a obține un dreptunghi. Pliem acest dreptunghi în trei, doar pentru a indica unde se găsesc treimile laturilor scurte. Revenim la dreptunghi. Plasăm laturile libere în sus.

Colțul jos dreapta al dreptunghiului îl aducem pe latura stângă, la înălțimea primei treimi.

Triunghiul din stânga pliului obținut îl împăturim de-a lungul acestuia. Peste el aducem acum triunghiul rămas pe dreapta. Avem acum un triunghi, ale cărui laturi pot fi decupate după dorință.

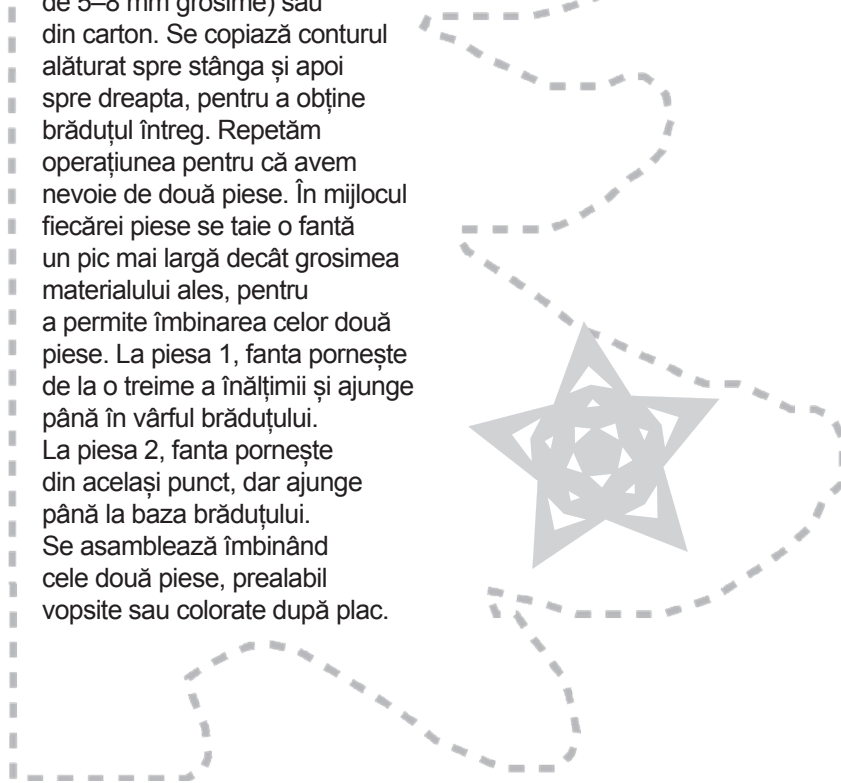
Decupajele vor crea decorația din mijlocul stelei. Brațele ei se obțin tăind baza triunghiului, mai mult sau mai puțin pieziș.

Îngerul se mărește la scara dorită, pe o bucată de carton. Se decupează și pictează direct pe carton sau utilizând stofă de culori diferite pentru fiecare parte a corpului și buzunărașe, și desenând detaliile cu carioca.

Brăduțul se poate realiza din traforaj (placaj din lemn de 5–8 mm grosime) sau din carton. Se copiază conturul alăturat spre stânga și apoi spre dreapta, pentru a obține brăduțul întreg. Repetăm operațiunea pentru că avem nevoie de două piese. În mijlocul fiecărei piese se taie o fantă un pic mai largă decât grosimea materialului ales, pentru a permite îmbinarea celor două piese. La piesa 1, fanta pornește de la o treime a înălțimii și ajunge până în vârful brăduțului. La piesa 2, fanta pornește din același punct, dar ajunge până la baza brăduțului. Se assemblează îmbinând cele două piese, prealabil vopsite sau colorate după plac.

Campionul și rechinul

Luminița Corneanu

Paul a plecat prin '98 din Statele Unite pentru un masterat de doi ani în România – țara unde s-a născut tatăl său. În timpul masteratului la București a cunoscut-o însă pe cea care avea să-i devină soție și de-atunci a rămas aici. Și-a făcut chiar și buletin românesc, lucru care i-a lăsat cu gura căscată pe polițiștii de la evidența populației, care nu mai văzuseră până atunci buletin cu mențiunea „născut în California, SUA”. La câțiva ani după ce s-au căsătorit, Paul și soția lui și-au făcut un credit și au cumpărat un apartament într-o vilă interbelică de pe strada Mântuleasa. Doar că n-au avut parte prea mult timp de frumusețea ei, căci, curând, la câțiva centimetri distanță de ea a început să se construiască un bloc de șapte etaje. Fără avizul obligatoriu al Ministerului Culturii, pentru că vorbim de o zonă protejată. Paul și vecinii lui s-au enervat și au mers în instanță, pentru că noua clădire le lua lumina naturală, era mult prea înaltă pentru zona respectivă, încălcând normele de urbanism, și ocupa practic toată curtea, dintr-un perete în altul al caselor vecine. Bașca faptul că tavanul apartamentului lui Paul a fost găurit în vreo douăzeci de locuri de diversele materiale de construcție căzute de la blocul vecin. Au câștigat ei definitiv și irevocabil procesul de anulare a autorizației de construire, dar între timp Paul le poate arăta celor doi copii ai lui minunata priveliște oferită de un zid din beton.

Presa a tot scris despre blocul de pe Mântuleasa, dar cui să-i pese? Blocul e acolo și va rămâne măcar o vreme, pentru că fostul primar al sectorului 3 a avut grijă să blindeze rechinul imobiliar cu o nouă autorizație de construcție ilegală, care trebuie contestată civilizat în instanță, că doar nu suntem în junglă, să ne facem singuri dreptate!

O altă parte a poveștii noastre, stimate cititor, este aceasta: în ultimii cinci ani, Paul a coordonat cel mai amplu program de informatizare a bibliotecilor publice din România, în cadrul programului Biblionet, finanțat de Fundația Bill și Melinda Gates. De fapt, a făcut o treabă atât de bună, încât Comisia Europeană l-a declarat „Campionul digital” al României în anul 2012. Proiectul acesta se termină în curând, iar Paul și ai lui vor avea probabil de ales între a rămâne în România, în casa cu vedere la zid, și a se întoarce în țara în care s-a născut. Puneți-vă în locul lui Paul: dumneavoastră ce ați face?

Ne tot plângem că românii nu se întorc în țară. Dar oare câți s-au întors și au plecat înapoi pentru că nu au avut loc aici? Câtor dintre ei li s-a răs în nas, cu toate diplomele lor străine? Câți au trebuit să ducă lupte absurde pentru lucruri care erau ale lor sau li se cuveneau pe drept?

Avem acum o situație care ar fi hilară, dacă n-ar fi de-a dreptul rușinoasă. Campionului digital al României, care face cam cât un ambasador (dacă nu credeți, căutați pe internet întâlnirea dintre comisarul european Neelie Kroes și Paul-Andre Baran, publicată pe blogul personal al doamnei Kroes), nu poate sta de câțiva ani în casa lui din cauza unui rechin care are niște afaceri imobiliare de făcut (îmi pare rău să vă distrug iluziile, dragi microbiști, dar „România liberă” spune că rechinul se numește Miodrag Belodedici). Dar iată, legea urbanismului nu-l poate proteja pe campion, pentru că un primar preferă rechinii.

Nota redacției:

Pe site-ul www.infobdb.ro găsiți o galerie de imagini de pe Strada Mântuleasa, ca ilustrare a acestui articol.

Foto: Teodor Pricop

Știri

■ Spectacol de valsuri la Teatrul Național din București

Pe 24 decembrie, începând cu ora 19:00, Eastern Royal Orchestra din Sankt Petersburg prezintă publicului bucureștean spectacolul „Regalul Vienez”. Spectacolul de valsuri va avea loc la Teatrul Național din București. Biletele se găsesc la casa de bilete a teatrului, dar și în rețeaua Biletoo, la punctele de vânzare din Unirea Shopping Center, librăriile Adevărul și Eminescu, magazinele Flanco, Victoria, Muzica, Sala Palatului, Palatul Național al Copiilor. (Sursa: Mediafax)

■ Salonul de Carte și Cadouri Bookfest de Crăciun, prima ediție

Prima ediție a Salonului de Carte și Cadouri Bookfest de Crăciun va avea loc între 15 și 23 decembrie, în noul sediu al Bibliotecii Naționale din București (B-dul Unirii nr. 22, sector 3). Vizitatorii pot găsi la târg cele mai bune cărți la prețuri foarte avantajoase, dar și alte idei de cadouri pentru Crăciun. În cadrul salonului vor fi organizate și întâlniri cu personalități culturale ale momentului, proiecții de filme de artă gratuite și evenimente speciale pentru copii. (Sursa: Mediafax)

■ Abuz al Direcției pentru Cultură și Patrimoniul Național cu privire la clădirile din Kiseleff nr. 45

Direcția pentru Cultură și Patrimoniul Național a Municipiului București a dat în luna octombrie un nou aviz de demolare pentru clădirile din Kiseleff nr. 45, după ce Curtea de Apel București a anulat definitiv și irevocabil autorizația anterioară de demolare, ce avea la bază un aviz cu conținut identic. Proprietara clădirilor, construite între 1920 și 1927, și a terenului pe care se află o copie în miniatură a grădinilor de la Versailles, a cerut demolarea construcțiilor pentru a putea construi 5 blocuri de 5 etaje, relatează www.hotnews.ro. Noul aviz dat de instituția a cărei misiune este tocmai protejarea patrimoniului redeschide calea pentru desființarea clădirilor. De menționat că proiectul nu are avizul Ministerului Culturii, acesta fiind și instituția care emite astfel de avize.

■ Expoziție temporară de jucării la Muzeul Național de Istorie a României

În așteptarea sărbătorilor de iarnă, Muzeul Național de Istorie a României ne propune o expoziție specială, care cuprinde jucării de colecție din perioada 1895–1930, piese excepționale din patrimoniul Asociației Colectonariilor de Jucării Vechi. Expoziția temporară „Bing. Magia jucăriilor” va fi deschisă în perioada 6 decembrie 2012 – februarie 2013 și va putea fi vizitată de miercuri până duminică, între orele 9:00 – 17:00, la sediul din Calea Victoriei nr.12, București. Intrarea generală: 8,00 lei/persoană. (Sursa: www.mnir.ro)

■ Patronul Romstrade a fost arestat preventiv, fiind acuzat de deturnare de fonduri, delapidare, fals în înscrisuri și spălare de bani

Omul de afaceri Nelu Lordache a fost arestat preventiv la începutul acestei luni printr-o decizie a Tribunalului București, fiind acuzat de deturnarea a 25 de milioane de lei din banii pentru construirea autostrăzii Nădlac-Arad, delapidare, fals în înscrisuri și spălare de bani. Compania Națională a Drumurilor (CNADNR) a reziliat mai multe contracte pe care le încheiase cu Romstrade, firma deținută de Lordache, care vizau construirea și reabilitarea unor tronsoane de drumuri naționale. Printre motivele invocate, conducerea CNADNR a menționat progresul redus al lucrărilor și nerespectarea termenelor asumate.

Aceeași companie Romstrade a depus la Primăria Capitalei un proiect controversat privind realizarea unui pasaj rutier și a unui mall subteran în zona bulevardelor Aviatorilor – Kiseleff. Dacă va fi aprobat, proiectul riscă să distrugă una dintre zonele emblematice ale Bucureștiului. *Bună dimineața, București!* a atras atenția în chiar primul număr al publicației în legătură cu neregulile din spatele acestui proiect.

Nostalgia gheții

Adi Dobre

De câte ori trec pe lângă Patinoarul „23 August”, pardon, „Mihai Flamaropol”, mă apucă, așa, o nostalgie. Parcă aud vuietul tribunei care saluta vreun gol marcat de Tureanu sau o paradă a lui Netedu. Nu e însă nimic. Sunt doar gândurile mele. Cel mai mare patinoar al țării e o ruină. La un moment dat a și fost închis de autorități. Mai aveau să-i pună bulina roșie și gata. I-au dat drumul după ceva vreme, ca și bazinului pentru sărituri de la trambulină din apropiere, fără prea multe explicații sau lucrări de consolidare. Episodul cu închiderea s-a repetat de curând, însă în prezent patinoarul funcționează. Cele câteva echipe din București care încă supraviețuiesc prin Liga Națională de hochei se antrenează și joacă pe gheața de pe „Mihai Flamaropol”. În paralel cu hocheiul, patinajul nostru artistic, care nici el nu mai are cu ce să se laude de ani buni, supraviețuiește încă. Câțiva foști sportivi își mai rotunjesc veniturile predând lecții. Copiii vin cu inima deschisă la patinoar. Unii sunt atrași de puc și de crosă, alții de piruetele și de celelalte „figuri” văzute pe la televizor. Toți vor să facă unul dintre aceste două sporturi care au în comun gheața. „Parcă zburăm. Niciun alt sport nu îți dă senzația asta”, îți spuneau, pline de entuziasm, după câteva luni de patinaj, fetele mele. Zilele trecute, șefii sportului românesc au anunțat că e mult mai rentabil să construiești un patinoar nou, decât să-l consolidăm și să-l întreținem pe bătrânul „Mihai Flamaropol”. Soarta Patinoarului „Mihai Flamaropol” chiar este un subiect de dezbatere. Și copiii noștri ce fac până când vom avea un alt patinoar? Nimeni nu știe, nimeni nu oferă un răspuns. Nimeni nu poate fi sigur că, odată dărâmat, „Mihai Flamaropol” va fi „reîncarnat”.

Construită la începutul anilor '50, clădirea nu este monument de arhitectură, dar păstrează mărturie ale istoriei. De aceea, propunem oficialităților ca în cazul în care vor alege să-l demoleze, să păstreze câte ceva pentru un viitor muzeu al acestui patinoar și al sporturilor pe gheață: o mantă, o plasă de poartă, dușumeaua, un element din instalația de racier și altele asemenea. E timpul să învățăm să conservăm istoria, să o povestim și să o transmitem copiilor noștri. În edițiile noastre viitoare ne-am gândit să vă facem cunoscută

istoria acestui patinoar, povestea celui care i-a dat numele după 1990, Mihai Flamaropol, secretul generației de aur a hocheiului românesc, cea care a învins echipa Statelor Unite ale Americii, succes considerat ca fiind una dintre cele mai mari surprize din istorie. Vom depăna amintiri cu cei mai buni dintre cei buni ai patinajului românesc. Copiii îi vor cere lui Moș Crăciun să aibă grijă de patinoar, iar noi, cei mari, ne vom adresa autorităților, vom veni cu propuneri, vom face tot ce putem ca „Mihai Flamaropol” să nu ne dispară, ci să devină mai frumos, mai primitor și mai încăpător!

Foto: Ana Galbenu

Concurs!

Stimați cititori, pentru că decembrie este luna cadourilor, vă propunem un mic concurs, al cărui premiu constă în dulciuri elvețiene, aduse din Basel de colega noastră, Ursula Heckendorf, care v-a povestit, pe parcursul primelor trei numere ale publicației noastre, viața în București văzută prin ochii unei străine. Având în vedere că în 2012 comemorăm un secol de la moartea marelui arhitect român Ion Mincu, creatorul stilului neoromânesc, vă invităm să răspundeți la următoarea întrebare:

Cărei clădiri din București îi aparține detaliul din fotografia de mai jos?

Vă rugăm să ne trimiteți răspunsurile dumneavoastră pe adresa de e-mail redactie@infobdb.ro sau la adresa poștală C.P. 32 O.P. 80, însoțite de numele dumneavoastră complet și datele de contact (adresă de e-mail și/sau număr de telefon). Termenul-limită de trimitere a răspunsurilor este 3 ianuarie. Tragerea la sorți a câștigătorului va avea loc pe 5 ianuarie, iar câștigătorul va fi anunțat în ediția din ianuarie a publicației noastre în varianta tipărită, pe site-ul web și pe pagina noastră de Facebook.

Foto: Teodor Pricop

Circuitul apei în natură ne învață că apa se găsește sub formă lichidă, gazoasă și solidă.

Când e solidă, e și frumoasă și capricioasă.

Așa că atunci când nu ne jucăm, e bine să o strunim. Iarna, asta înseamnă să dăm zăpada de pe aleea din fața blocului și de lângă mașina personală, fără însă a o arunca la vecinul sau aiurea. Vin zăpezile și putem dovedi că suntem vrednici, iar dacă ieșim *la dat zăpada*, cu siguranță ne vom și împrieteni cu vecinii pe care nu i-am mai întâlnit de mult.

Un mic efort pentru mai mult confort!

**BUNĂ DIMINEAȚA,
BUCUREȘTI!**

Ziarul cu care ne trezim

**Publicație editată
de un grup
de voluntari:**

Mihaela Butacu
Luminița Comeanu
Dan Ghiță
Alexandru Oglindă
Teodor Pricop
Ioana Simionescu

Autorii articolelor:

Carmen Alboaie
Luminița Comeanu
Adi Dobre
Cristian Miha
Raluca Munteanu
Ioana Oțel
Ioana Petrance
Ioana Simionescu

www.infobdb.ro
e-mail: redactie@infobdb.ro
C.P. 32 O.P. 80